

saa ejendommeligt, at man godt kan sige, at vi have vor egen Melodi. Der er ingen Tvivl om, at den store Tørkeperiode i Efteraaret har gjort stor økonomisk Skade og har standset paa mange Maader en opadgaaende Bevægelse i Nordeuropa, men den har ikke gjort det for os paa Grund af vore særlige Naturforhold. Vi have haft en god Høst, der kom os dobbelt til gode, netop fordi de ude i den store Verden have haft daarlig Høst. Og naar en saadan Begivenhed som Amerikakrisen i 1907 og de deraf og derefter følgende Vanskeligheder paa Verdenspengemarkedet ramte os i Begyndelsen af 1908, var det, fordi vore Forhold den Gang vare meget slette. Vore indre Forhold, som vare ganske uafhængige af de gode Verdenskonjunkturer o. s. v., gjorde, at Foruroeligesbacillen her fandt god Jordbund. Men det er klart, at naar Foruroeligesbaciller ikke finde god Jordbund hos os, gaar det os, som det gaar med raske Mennesker, i hvis Mund man finder Tuberkelbaciller og mange andre slemme Bakterier, men som ikke desto mindre ikke blive angrebne af Sygdommen. Derfor tror jeg heller ikke, man behøver at befrygte, at et Tilbageslag ude fra den store Verden nu skulde ramme os. Gennemgaaende staa vi paa en overordentlig sund Basis; Byggeriet har været standset i mange Aar, og der er ikke sket nogen overdreven Fastgørelse af Kapital. Vi have haft adskillige gode Høste, og selv de Priskonjunkturer, der ude i den store Verden virke hemmende for Fremskridtet, vise sig i Øjeblikket at være fremmende for selve den danske Økonomi. Derfor mener jeg, at man med nogen Grund kan se noget mere optimistisk, som jeg sagde før, paa Forholdene, end Regeringen i dette Øjeblik er tilbøjelig til.

Men den højtærede Finansminister kom ind paa, hvad man i denne Sammenhæng maa kalde „des Pudels Kern”. Han sagde: Det gør saamænd ikke saa meget, hvis vi skulde faa for mange Penge, thi vi have udmærket god Brug for dem. Det er en Ting for sig. Men det skulde dog være saaledes, naar vi have en lovgivende og bevilgende Myndighed, at det var denne Myndighed, der skulde skønne over, hvad det er, Regeringen skal have Penge til, og saa netop bevilge dette Beløb. Vi skulle ikke stille os saaledes, at vi bevilge saadan i stort, rundt Maal, saa Regeringen kan have noget at tage til. Det er navnlig ikke tiltalende i et Øjeblik, hvor Skatteyderne have god Brug for deres Penge, mange, fordi de gode Tider endnu ikke ere

komme for dem — de ere kun komme for Landbruget, Byerhvervene have det endnu til gode —, og for andre Skatteydernes Vedkommende, fordi de i det hele have god Brug for deres Penge netop ogsaa i en Opgangsperiode. Derfor mener jeg, at de almindelige Betragtninger, den højtærede Finansminister fremførte, ikke ere et virkeligt Forsvar for den Rundelighed, hvormed Regeringens Totalkrav ere fremkomne.

Jeg skal dernæst gaa over til at gøre nogle faa Modbemærkninger med Hensyn til den forventede Nedgang i Ølforbruget. Paa dette enkelte Omraade, nemlig med Hensyn til Ølskatten, mener jeg, som jeg allerede har tilladt mig at fremhæve mange Gange før, at den højtærede Finansminister vil blive udsat for en Skuffelse. Her vil det vise sig, at den Rundelighed, han tilstræber, ikke vil blive naaet. Paa dette specielle Omraade vil det være noget anderledes end med Hensyn til Afgiftsforøgelsen i sin Helhed. Den højtærede Finansminister søgte nu at imødegaa de Betragtninger, jeg herom havde fremført, og jeg skal gennemgaa dem enkeltvis. For det første, sagde han, kom jeg meget for let over den Virkning, som Skattens Indførelse i 1891 havde, idet jeg ikke havde taget tilbørligt Hensyn til den Opsvulmen af Forbruget, som skete i September, og som maatte gøre, at Forbrugstallet for 1890—91 fremtraadte med et ekstraordinært stort Tal, og som Følge deraf Sammenligningen mellem dette Skatteaar og det følgende Skatteaar, hvor Ølskatten var traadt i Kraft, blev noget forrykket, noget skæv. Men for det første gjorde jeg jo opmærksom paa, at der var specielle meteorologiske Forhold, som spillede ind der, og som man i saa Henseende maa se bort fra, og for det andet kan jeg ikke erkende, at man fra Bryggeriernes Side — alt taler derimod — forcerede Salget under Hensyn til Skattens Indtrædelse, blandt andet fordi Ølbryggerierne, hvem det altid — det tør man ikke nægte — har ligget stærkt paa Sinde at fremkomme med et første Klasses holdbart Produkt, ikke gerne vilde udsætte sig for ved at fylde Lagrene med Øl, at der senere skulde komme berettigede Klager fra Ølhandlere og Forbrugere. Men selv om man vilde tage de 16,000 Tønder og regne dem alle fra, hvilket jeg mener er uberettiget, indrømmede den højtærede Minister selv, at vi komme til et Tal, som ligger betydeligt over 10 pCt., nemlig til 16 eller 17 pCt. Og jeg maa stadig gøre opmærksom paa, at da vare Varerne forholdsvis prisbillige, om end Prisen gik op fra 8 til 10 Øre pr.